

LEBRIS

We know
books

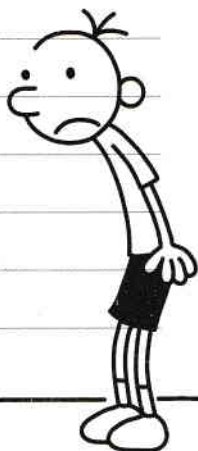
JURNALUL

uhui

Puști

RODRICK E CEL MAI TARE

de Jeff Kinney

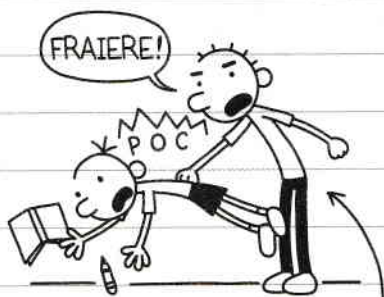

arthur

Luni

Cred că Mami a fost foarte mândră că m-a făcut să țin jurnalul ăla anul trecut, pentru că acum s-a dus și mi-a mai cumpărat unul.

Dar mai țineți minte cum v-am spus că dacă mă prinde vreun tâmpit cu o agendă pe care scrie „jurnal”, o să-și facă o impresie greșită? Ei bine, exact asta mi s-a întâmplat astăzi.

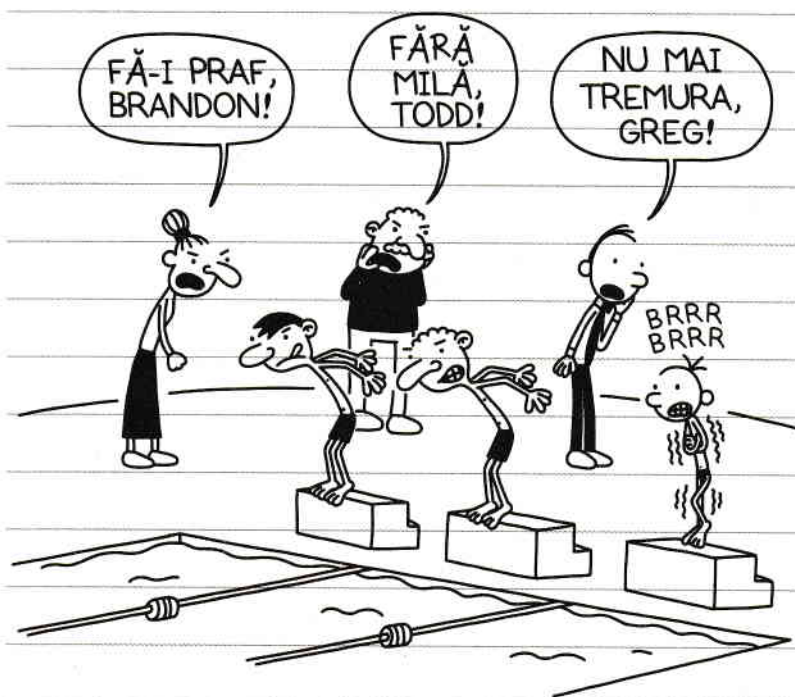

(FRATELE MEU RODRICK)

Acum că Rodrick a aflat că mai am un jurnal, aș face bine să-l țin tot timpul sub cheie. Acum câteva săptămâni, Rodrick chiar a pus mâna pe jurnalul meu de anul TRECUT și a fost un dezastru total. Dar nici nu vreau să-mi aduc aminte de ACEA întâmplare.

Dar chiar și fără problemele cu Rodrick, vara mea a fost cam nașpa.

N-am plecat nicăieri cu familia și nici nu ne-am distrat, iar asta a fost doar vina lui Tati. Tati m-a pus să mă întorc la echipa de natație și a vrut să se-asigure că anul ăsta nu mai ratez niciun curs.

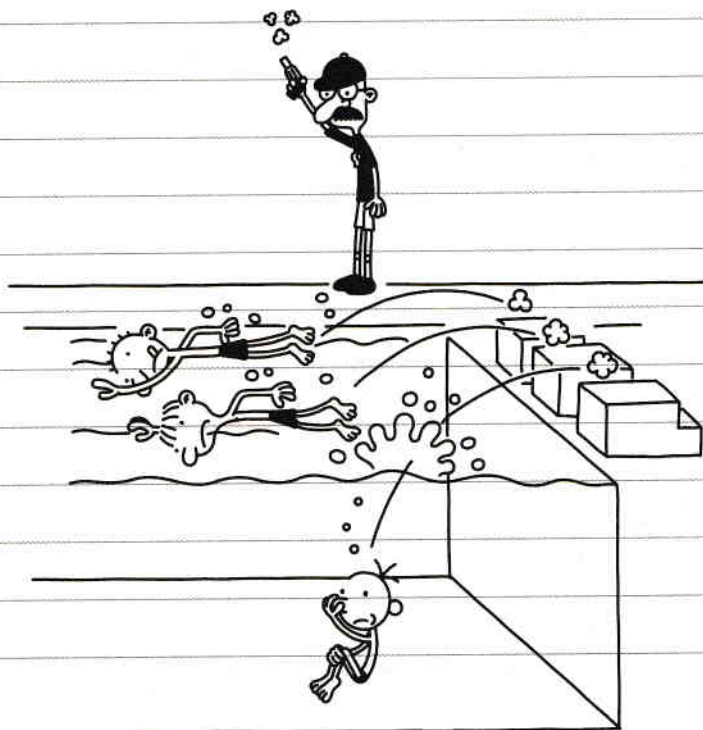

Tati e convins că destinul meu este să ajung un mare înotător sau ceva și de-aia, în fiecare vară, mă pune să merg la echipa de natație.

Acum câțiva ani, la primul curs de înot, Tata mi-a spus că, atunci când se aude pistolul de start al arbitrului, eu ar trebui să mă arunc în apă și să încep să înot.

Dar ce NU mi-a spus el era că pistolul de start trăgea numai cu gloanțe OARBE.

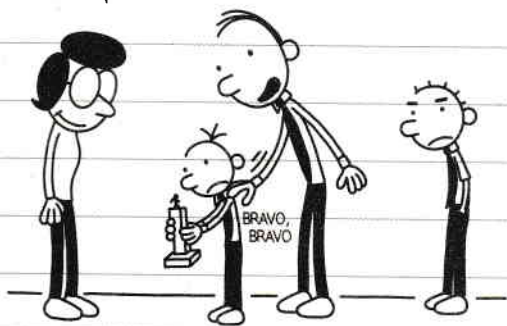
Așa că am fost mult mai preocupat de locul unde va ateriza glonțul ăla decât să ajung la celălalt capăt al bazinului.

Și chiar și după ce mi-a explicat Tati toată faza cu pistolul de start, tot cel mai prost înotător din echipă am rămas.

Cu toate astea, la banchetul de la sfârșitul verii, am primit premiul pentru „Cele mai mari progrese”. Asta doar pentru că între prima mea lungime de bazin și ultima a fost o diferență de zece minute.

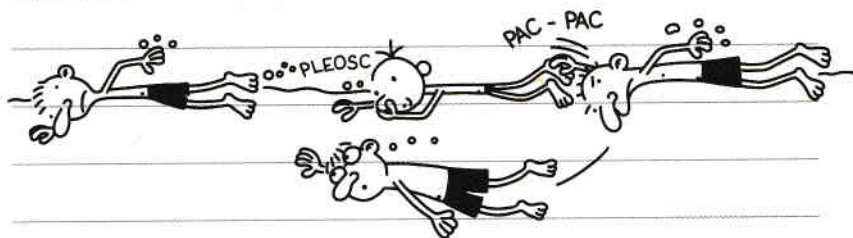
Așa că probabil Tati încă se-așteaptă să mă ridic la înălțimea așteptărilor lui.

De fapt, să merg la echipa de natație a fost din multe puncte de vedere mai nașpa decât să merg la școala generală.

În primul rând, trebuia să fim la piscină în fiecare zi la 7:30 dimineata, iar apa era mereu rece CA GHEAȚA.

Și în al doilea rând, culoarele de înot erau așa de aglomerate, încât aveam tot timpul pe cineva care încerca să mă depășească.

Motivul pentru care foloseam doar două culoare pentru înot era că, în același timp, avea loc la piscină cursul de Jazz Acvatic.

De fapt, chiar am încercat să-l conving pe Tati să mă lase la cursul de Jazz Acvatic, dar nici n-a vrut s-audă.

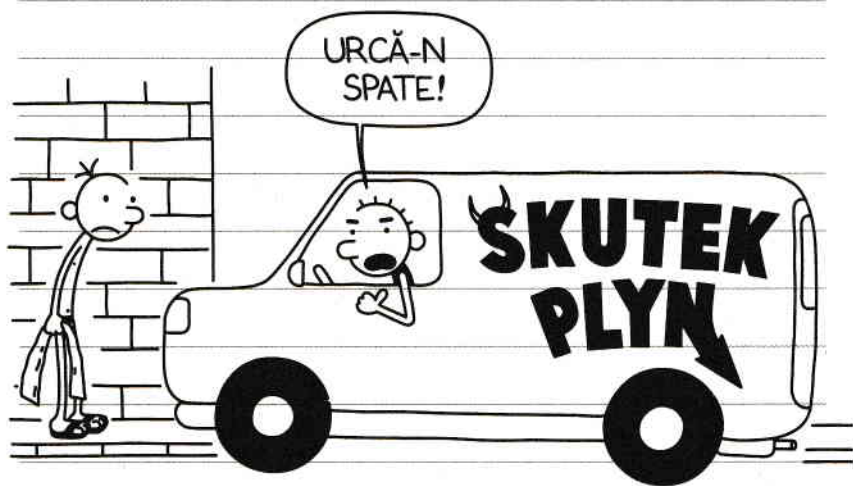
Aceasta a fost prima vară când antrenorul ne-a lăsat pe noi, băieții, să înotăm în șorturi și nu în slipii ăia intrați la apă. Dar Mami a zis că fostul costum de baie al lui Rodrick era „numai bun” pentru mine.

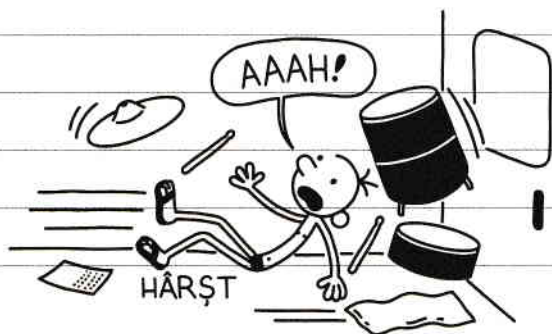
După cursul de înot, Rodrick venea să mă ia cu dubița formației lui. Se gândise Mami că, dacă eu și Rodrick am petrece în fiecare zi, „în mod plăcut”, niște timp împreună, atunci poate nu ne-am mai ciondăni atât. Dar asta n-a făcut decât să înrăutățească lucrurile.

Rodrick întârzia mereu cam vreo jumătate de oră.

Și nici nu mă lăsa să stau în față. Zicea că tot clorul ăla din piscină o să-i strice scaunele, asta deși dubița avea vreo cincisprezece ani.

Și cum dubița lui Rodrick nu are banchetă în spate, trebuia să stau înghesuit printre toate sculele formației. Și de fiecare dată când oprea la stop, trebuia să mă rog ca nu cumva vreuna din tobele lui Rodrick să-mi zboare capul.

Până la urmă am preferat să merg pe jos acasă, în loc să mă conducă Rodrick cu mașina. M-am gândit c-ar fi mai bine să merg 3 kilometri pe jos, decât să-mi sparg capul în spatele mașinii.

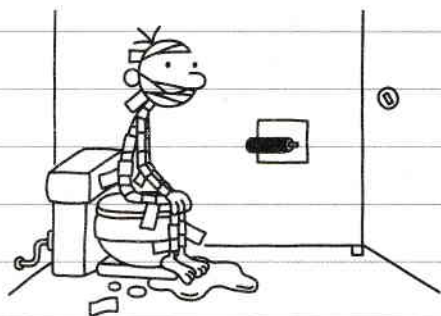
Pe la jumatea verii, m-am hotărât că gata, am terminat-o cu echipa de înot. Așa că am pus la cale o șmecherie care să mă scutească de cursuri.

Făceam câteva lungimi de bazin, după care îi ceream voie antrenorului la baie. Și apoi mă ascundeam în vestiar până se termina cursul.

Singura problemă era că în baia băieților erau vreo 40°C, adică MULT mai frig decât în piscină.

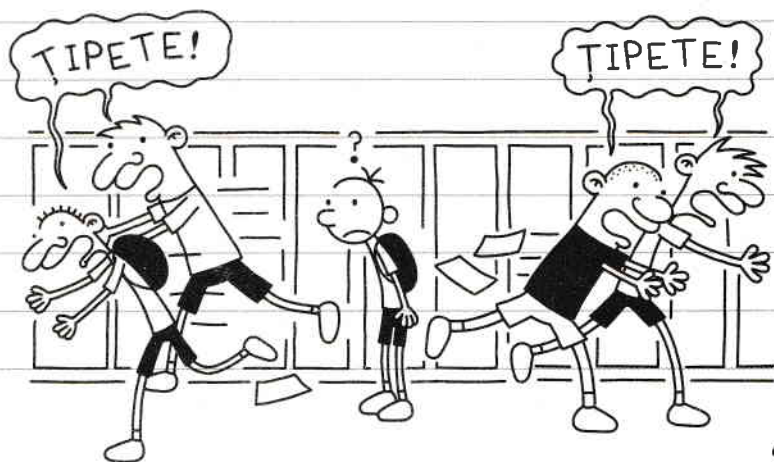
Trebuia să mă-nfășor tot în hârtie igienică, să nu fac hipotermie.

Și așa mi-am petrecut o mare parte din vacanța de vară. Motiv pentru care abia aștept să mă întorc mâine la școală.

Marti

Când am ajuns azi la școală, toată lumea din jurul meu se purta ciudat, iar la început nu m-am prins CE ANUME se întâmpla.

Și atunci mi-am adus aminte: Leapșa Brânzei de anul TRECUT era încă la mine. Am primit Leapșa Brânzei în ultima săptămână de școală, iar în vacanța de vară am uitat de ea CU TOTUL.

Faza cu Leapșa Brânzei este că rămâne la tine până când tu o dai mai departe. Dar nu se-apropia nimeni de mine la mai puțin de 10 metri, așa că mi-am dat seama c-o să am parte de Leapșa Brânzei tot anul școlar.

Din fericire, a venit un puști nou în clasă, Jeremy Pindle, așa că problema s-a rezolvat DE LA SINE.

Prima oră a fost Pre-algebra, iar proful m-a pus chiar lângă Alex Aruda, cel mai deștept din clasă.

De la Alex este SUPER ușor să copiezi, pentru că mereu termină primul lucrarea și-și pune foaia pe podea, lângă el. Așa că dacă-o să am vreodată probleme, e bine de știut că pot conta pe Alex să-mi dea o mână de ajutor.

Copiii ale căror nume încep cu primele litere ale alfabetului sunt scoși mereu la tablă și de-aia ajung să fie cei mai deștepți.

Unii nu cred că e adevărat, dar, dacă vreți, veniți la mine la școală și vă demonstrez.

ALEX ARUDA

CHRISTOPHER ZIEGEL

Nu știu decât UN puști care a încălcat regula numelui de familie, iar acela este Peter Uteger. Peter a fost cel mai deștept din clasă până într-a cincea.